

Велика П. попова.

(09)

МН

ЛЮБОДОЛІВ

ИЛИ

ПОВЕДМЪБМЧНО

ОПИСАНІЕ, 5444

ТОМ. 2.

ІАНУАРІЙ 1846.

ЧИСЛО 13.

Испытайте писанія, въ нихже бо обращете животъ вѣчный, и сокровище неизчерпаемое.

СМУРНЯ.

Въ Печатѣрница Я. Даміанова.

1846.

1/8805

СВЯТЫЙ

СВЯТЫЙ

907

ОБРАЗЦОВО-НАР. Ч-ЩЕ
Г. ДМИТРОВ-ПЛЕСЕН
БИБЛИОТЕКА

1810

ПЛЪВЕНСКА
ПУБЛ. ГР. ОБЩИНСКА
БИБЛИОТЕКА

ЛЮБОЛОВІЕ

5444 или

ПОВЕЖМЪСЪЧНО ОПИСАНІЕ

ИЮНЬЯРИИ, 1846]

[ЧИСЛО 13.

ГОДИНА, или ЛѢТО.

Онова время, споредъ кое се свършва едно солнечно теченіе (преминѣванѣ) чрезъ дванадесать небесни знаци (нишанѣ) Звѣдѣчки, приключава 365 дена, 5 часа, 48 первы миндты (декики), и 48 вторы; затова се именѣва: Бстѣственна (природна). Солнечно, или Промѣненна (тропическа) година (лѣто). Иказѣва се Звѣдѣчскій оный кръгъ (коло) мечтательный, кой става отъ солнечно теченіе на небеса споредъ дванадесатомѣсачное разстояніе.

Звѣздана година е онова время, кое преминѣва и става отъ солнечно теченіе, сир. като начне това солнечно теченіе отъ нѣкоя осона недвижима звѣзда, и пристигне пакъ при неа. Таа обаче звѣздана година става по голема отъ онаа що се именѣва Бстѣственна, или Солнечно точно двадесать миндты и двадесать и деваь вторы.

Лѣнна (месечна) година става отъ дванадесать лѣнновы мѣсацъ, то ест онова годишно разстояніе, споредъ кое минѣва една дванадесать пѣти чрезъ различни нейны зраци (видѣнѣта), или премѣненіа.

Овша, или Граждѣнска година, коа употрѣклатъ просвѣщенніи народи, содержавѣ 365 дни въ три една по дрѣга години; но въ сека четвѣрта година, называема Выхокосна, прихѣра се единъ день вккладѣнъ, или прибавѣнъ, кой става отъ овша пѣть часа и четвѣредесать почти и деваь миндты, що се изгѣдѣватъ отъ една Выхокосна година до дрѣга Выхокосна, въ сека сир. четвѣролѣтїе. И това начертаніе измысли Иудей Весарь, и съ наставленіе свѣігена, Вгупетскаго маѣматїка исправи това лѣтословїе. Ише прихѣраме тоа прибавѣнъ (вккладѣнъ) день на конецъ Феврѣарїа, като е Выхокосна година, и тогава има 29 дни; а ако не е Выхокосна, 28. Весарь обаче прихѣраше го на мѣсацъ Мартъ, и кроеше въ тоа мѣсацъ двапѣти шестый день. Календскій; за това се и наричаше мѣсацъ дващестѣнъ (дїсектоса), сир. мѣсацъ що има двапѣти шестый день. Споредъ онова обаче прѣтвореніе що направи Григорїи, четвѣрта година, като е на конецъ столѣтній не става Выхокосна; но понеже и сосъ тоа начинъ и способъ не послѣдѣва точность, за това опредѣли междъ четвѣри столѣтїа, во едно столѣтїе да става пакъ Выхокосна. Така, на 1600 беше Выхокосна година; на 1700 и 1800 не беше, каквото и на 1900 не ше да е; а на 2000 ше да е Выхокосна.

Споредъ различни способы предпрїаха различни народи стари да кроатъ время отъ солнечно теченіе или лѣнное; но като намѣрѣвахъ оная си времена що бѣха раздѣлили на мѣсацъ и пр. че не са согласни сосъ солнечно или лѣнное теченіе, за да отвѣгнатъ отъ смѣшеніе. Опредѣлиха да прихѣратъ нѣколко дни протажательны. Вгупетска година, называемая Птолемеева, ставаше отъ дванадесать тридесатодневны мѣсацъ-360. и пѣть прибавенны дни, та се исполнѣвахъ 365.

Споредъ опредѣленіе. Солонико, стара Валинска година беше лѣнна, месечна сир., и ставаше отъ 12 мѣсацъ, секїи приключаваше 30 и 29 дни премѣненны; а въ сека деваьнадесатогодна окръжность (що става отъ 19 години), третѣа година, пѣта, осма, единадесѣта, шестнадесѣта и деваьнадесѣта, имаха единъ мѣсацъ прихѣренъ; шото новы мѣсачины, и полномѣсачїа да пристигватъ и да са согласни съ тѣа сѣщи времена години.

Старо-Иудейска година беше така, каквото и Валинска; освенъ че таа се соглашаваше

созъ солнечна година, и притѣраха 11, а некогашъ 12 дни; или Единъ прибавенъ мѣсѣцъ, когато ставаше потреба. Ново-Врейската година вообще става отъ 12 лѣтны мѣсѣцы, но некогашъ отъ 13, когато сир. притѣратъ Единъ прибавенъ.

Оттоманская година става и та отъ 12 лѣтны мѣсѣцы; а некогашъ, отъ 13, и приключаватъ 30 и 29 дни, премѣненны.

Старая Римская година, Ромулова, беше лѣтна по приключаваше самъ десять мѣсѣцы, кои бѣха непостоянны, и содержаха кѣпны 304 дни; сир. 50 дни по малку отъ истинна лѣтнова година, и 61 день по малка отъ солнечна. Тѣмъ недостаточны дни притѣраше Ромула на край годнѣй. А Нѣма Помпелій притѣри два мѣсѣцы, и направи а отъ 355 дни; созъ тоа спосокъ лѣтна година направи да е Единъ день по голема, а солнечна 11 дни по малка. Іулій Кесарь возобрази ново Мѣсѣцъ-словіе, кое Іульцѣ соверши и утверди така, каквото го употреклава на днешній день Восточна церковь, и нѣкои дрѣги: Окца година 365 дни отъ 12 мѣсѣцы; а высокосна 366, коа става отъ 365 дни и 4 пѣти по 6 часа. Таа оваче Іульцѣ-стова отъ 365 дни и 6 часа година, не беше точна; защото се намѣри да има 11 минуты а. и 12 вторы повече, сир. солнечна година е 365 дни, 5 часа 48 а. минуты и 12 вторы, а таа, като става отъ 365 дни и 6 часа, 11 минуты а. и 11 в. по голема е, а слѣдовательно неточна. Тѣмъ 11 а. минуты и 12 вторы въ разстоаніе 1253 години правятъ 10 дена. За това на 1582-е лѣто Господне, Папа Григорій, извади (отфари) 10 дни, и като беше тогава Октяврий мѣсѣцъ въ 4-й си день, наименова го и опредѣли да е на 14-й. И така негово лѣтословіе 10 дни беше по напрешъ отъ Іульцѣ-стова. И на 1600, като имаше това (Іульцѣ-стова) высокосна година, имаше и то высокосна, споредъ онаа причина що рекохъме по горе. Я на 1700 Іульцѣ-стова лѣтословіе, като имаше высокосна година, а Григоріево, каквото рекохъме горе, немаше, остана 11 дни надиръ; така стана и на 1800; за това сега 12 дни Іульцѣ-стова остана на затъ; и на 1900, ще стане 13 дни, но на 2000, сир. въ четвертое столѣтіе не ще да стане това еднодневное различіе, каквото во 1700, 1800, и пр.

Григоріево лѣтословіе послѣдѣва така:

1600 высокосна год.	2100 обща година
1700 обща година	2200 обща „
1800 окца „	2300 окца „
1900 обща „	2400 прибавена в. сир.
2000 высокосна	2500 обща и пр.

Това Григоріево лѣтословіе употребяватъ сички почти во Европа Западные страны, сир. Западна церковь, освенъ нѣкоа Вавелійска часть. И онова цю остана отъ Іуліево и Іульцѣ-стова время употребява сичка Восточна Церковь.

Начало лѣтно, годично сир. нестанѣ современно, во едно сѣшо сир. начало никакъ въ различны вѣкѣхъ и страны: Халдеи, Египтѣне, и Іудеи, въ сички граждански дѣйствія и работы, начинваха го около есенно равноденствіе. Церковное лѣто междѣ Іудеи, общее лѣто Персіанско, и Римско во время Ромула, начинваха пролѣтъ. — Така послѣдѣва още во многѣ Італійски жителства. Тѣмъ две равноденствія, каквото и лѣтно слонцестоаніе (на 10-й Іуліа), секо беше начало лѣтно, годично сир. въ нѣкои жителства Валински. Римское лѣто, отъ Нѣмова время, начинваше отъ Календы, сир. отъ первы дни Іанварія мѣсѣца; Арабе и Тѣрцы броятъ отъ шестнадцатый Іуліа мѣсѣца; Хрїстіанскій причетъ (клиръ) междѣ многѣ народы отнапрешъ начинваше нова година на двадесать и пѣтый Марта (Благовѣщеніе). † Това обшкнвеніе послѣдѣваха во велика Бретанія, воокше, и въ сички граждански дѣйствія и работы, до 1752-е; а послѣ отъ това время начинва нейна гражданска година на первый Іанварія, но въ нѣкои малки приключенія начинва още и до днесъ отъ Благовѣщеніе.

Російское правленіе по напрешно не начинваше да брой отъ Р. Хрїстова, но отъ Великаго Петра, во 1725-е; и перво чѣхъно обшкнвеніе беше да броятъ отъ созданія міра.

Обща година прочее приключава	365 дни
Высокосна година приключава	366 дни
Вестественна е отъ	365 дни
5 часа, 48 а. минуты, и 48 вторы.	

† Единъ вѣкъ или столѣтіе прикл. 100 год.

† Римская церковь начинваше отъ перва недѣла послѣ отъ онова полномѣсѣчіе, кое ставаше послѣ отъ пролѣтно равноденствіе; или, ако се случеше полномѣсѣчіе въ недѣла, нова година начинваше въ тоа сѣщій день.

УТѢШЕНІЕ СЪ СВАТОВ ПИСАНІЕ.

Свѣтлое писаніе содержавѣ и има дѣйстви-
телины и многѣ силны цѣлѣны не самѣ за се-
кій грѣхъ, но и за сека скорѣ и волка, и за
секій страхъ и страсть. За това прочее и
пророкъ Давіда въ негови си времена скорѣ-
ни и нѣжни прикѣпѣваше въ прочтеніе
Св. Писанія: "скорѣи ѣ нѣжда шѣрѣчиша
ма, заповѣди твоѣ подіеніе мое," сирѣчь
скорѣи и нѣжды обыколиха ме и натиснаха,
но твои заповѣди ми станаха подіеніе и
утѣшеніе. Доваждатъ ни нѣкои дни скорѣни
или защото си изгубихме свое иманѣ, или
защото ни умрѣха нѣкои родницы, или за-
щото ны озлобаватъ и зло праватъ нѣкои
непріатели. Многѣ пѣти нѣкои скорѣни
прикаюченія толкъва големи и силни ста-
ватъ, щото не намѣрѣваме никакво утѣше-
ніе. Прикѣпѣваме при предстатели и по-
мошници, а и тамѣ не получавѣме олекнѣ-
ванѣ, гдѣто тамѣ некогашъ чѣме нѣкои
утѣшителны рѣчи, а дѣломъ никаква полза
и добро. Молимесе на пріатели, но като сме
благополучни сички ни ставатъ пріатели, а
като сме злосчастни и утѣшенни отъ скорѣ
и бѣда, никой не ни е пріатель. Сродницы
наши скорѣатсе за наше злосчастіе и скорѣ,
но да ни помогнатъ не можатъ, и за това
се скѣрѣиме преизлишнѣ и най повече, и стра-
даме жалостнѣ, утѣшеніе обаче отъ никаде
не изгрѣюка. Но ако отвориме свѣтлое Пи-
саніе, тамѣ намѣрѣваме утѣшеніе; защото
тамѣ чѣме Бога да говори: "онъ кой се
скѣрѣи, ако ме привикне за памощь, азъ ще
го послѣшамъ; азъ самъ съ него заеднѣ като
е оскорбенъ, и ще го освободимъ, и ще го
прославимъ, съ съ многѣ дни и времена ще го
наштимъ, и ще мѣ покажемъ пѣть спаси-
теленъ и благій." слышашъ ли? Въ твое
скорѣно время Бога, всеилнѣ, преблагій,
преблагоутробнѣ, и премилостивѣ съ съ
тебе е. И окѣшавасе, че ако привикнешъ
и приканишъ негова памощь, тогава не самѣ
че та освобождава отъ твоя скорѣ, но и
прославля те за твое терпѣніе и мздовозна-
ніе, придготѣва за тебе животъ многовре-
меннѣ, и дѣшевное спасеніе. — Феотокъ.

МАТѢРНОВ ВЛІАНІЕ.

Нѣкода майка като имаше свои си чѣда
таква, кои още отъ дѣтскій возрастъ хо-
деха на пѣть добродѣтельнѣ, похвальнѣ
и Когочестивѣ, Единъ Господаръ чѣдешесе
за това тѣхно добродѣтельно доношеніе и
воспитаніе, сир. за това тѣхно докро навѣк-
новеніе. Отиде прочее при тѣхна майка,
поздравѣ а и моли ѣ се да мѣ каже съ ка-
ковъ начинъ направи свои си чѣда така, та
бѣха пристигнали въ таква добродѣтель и
благоправіе. Като се разговориха мало нещѣ,
рече мѣ:

"Когато имашъ мои чѣда въ дѣтскій воз-
растѣ, молѣхсе на Бога секога, като ги ба-
нахъ и мѣхъ, да ги очисти отъ всака дѣ-
шевна нечистота. Като ги облачехъ заранъ,
молѣхсе да ги облече небеснѣ имъ Отецъ
съ съ облекло справедливости Хрїстовѣи. Ка-
то ги нахранювахъ, желехъ да нахранюва
Богъ тѣхны дѣшы съ съ небеснѣ хлѣбъ, и
да ги напоюва съ съ вода, животна. Когато
ги справахъ за цѣрква, мое сердечнѣ же-
ланіе бѣше тѣхни тѣлеса да станатъ храмовѣ
способни и пристойни за обитаніе (сѣденѣ)
и вселеніе свѣтагѣ Дѣха. Кагато отиваха
во училище, молѣхсе Богъ и желехъ да пре-
провождатъ и да преминѣватъ ученичскій
животъ преправденѣи болѣе колѣе предѣшнѣ
въ просвѣщеніе разѣма и во благихъ
дѣлѣхъ наставленіе, догдѣто стане совершѣнъ
день. И когато ги предадохъ на сонъ и упо-
коеніе, дѣшевное мое молчаливо желаніе бѣше
да ги пріима небеснѣ имъ Отецъ въ ча-
долюкнѣи свои нѣдра (пазѣхи)."

Две неща са достозначительни тѣва: пер-
во, таж майка старашесе и радеше да даде
на свои си чѣда нравственное образованіе,
сир. добри обывковенія още отъ най крѣх-
кій имъ и малакъ возрастъ; второ, просеше
да свѣрши и да направи това благое дѣло
съ съ памощь Божіа. Не заковараше защото
нейни чѣда са дарѣ Божій, и защото щеше
да дава отѣтѣ на Бога за тѣхно воспи-
таніе, и за тѣхно добро наставленіе. Позна-
ваше и още че безъ вліаніе и памощь сва-
тагѣ Дѣха щѣха да са празни сички нейни
трѣдове; за това, въ сички катадневны дол-
жности, и въ сека дѣтвовозрастна шѣрѣжнѣсть,
сир. въ сичко дѣтско время, прикѣпѣвашесе
и молѣшесе Богъ, кой се намѣрѣва секога бли-
зѣ при она, кои го приканюватъ за по-

Онъ пѣтъ шо отводи на небеса пѣлнѣ
е отъ крадцы; защото сички она шо хо-
датъ по него носатъ богатства, кои дѣволъ
желѣе да имъ дрѣпне.

мощь, и слыша тѣхъ ни моленія и желанія.

Колкѣ е благополученія единъ домъ и едно семейство, въ кое е Бога Господарь; каква небесна радость блистае (вѣщи) отъ секо лице, и съ каквы славны надежды гледатъ и чекатъ послѣ по смърть обитаніе и живаніе що е уготовано за тѣхъ въ домъ небеснаго имъ Отца! Преклаженна е и она майка, коа со съ раздѣмъ и со съ страхъ Божій, пригледѣва на вѣчна бѣдущность (сетнина), и совершава свои спашенны должности.

Когато начинѣва единъ умъ да се отвара, и когато наскольни предмети начнатъ да привлечатъ вниманіе за тѣхъ и пазенѣ, колкѣва нещю тогава состои отъ неа, коа тогава е длжна да прави первн впечатлѣнія, помндванѣта сир. за сичко нещю, и первъ да справлява умственнн движенія и дѣйствія во едно безсмертно созданіе, и чедо свое! Майка отвѣщава на первн прашанѣта (вопросы) отъ речески (дѣтски), на свои си чедо сир.; като гледа блистательны и свѣтлы звѣзды, и като а пыла нейно дѣте любопытнѣ: кой направи она прекрасни свѣтила? она е длжна да отвѣщава на това дѣтско пытанѣ за великаго и благаго Бога, кой има небо престолъ, и земля подножіе — кой е отецъ милостивъ, цѣдаръ и благодѣтель отъ кого слава всако дальнѣ (даванѣ) благо, и всакъ даръ совершенъ. И колкѣто се развива умна сила, толкѣва повече леснѣ може да мѣ предпоставява и извѣстѣва за Исуса Христа, кой лежа во гласи, и кой умре на крестѣ. Таа има преимущество и должностъ да слыша свои си чедо да заикава и лепечи † Отче нашъ, и да го наставлява да обща тогова Отца, ко мѣ воспоминава и произноси отъ свои си сладки уста сватсе има.

Нека замине обане безъ наставленіе полѣзно това златно время, нека изгѣвн тѣа нѣжны и сладки дни, и нека не наѣчи едно дѣте нещю друго. самш пѣсни, грамны и бездѣмны басни, и приказки, и ще видиме колкѣва мѣннш сетне става да ходи на пѣтъ добродѣтельнш и благочестивш!

† Какито е сир. природно на малки дѣца да проговорѣватъ и да произносятъ нѣкн рѣчи.

СОВѢТОВАНІЕ ѠВОДОСИВО, КОЕ,

като стана сынъ мѣ Омврий Иудейтъ, изговори мѣ.

“СЫНЕ МОЙ, АКО ДА БЕШЕ ОПРЕДѢЛЕНЪ, ДА УПРАВЛЯВАШЪ ПЕРСИАНЪ. НЕ ЦЕШЕ ДА ИМАШЪ ДРУГА НѢЖДА ТОТІЮ ДА СИ СЫНЪ АРТАКСЕРКСОВА, ЗА ДА ПОЛОЖИШЪ НА ГЛАВА СИ ЦАРСКА КРОВНА. Но таа добродѣтель, съ коа ти украсявамъ азъ твоа глава, требѣва и ище една титла превосходна споредъ блатородіе и родство. За да царствѣвашъ благо-счастливъ и да господствѣвашъ на други, требѣва да знаешъ первъ да заповѣдѣвашъ и да владѣешъ самъ себеси. Тазъ е должностъ обща на сички чловѣцы, то е истинно; но тызе си длженъ да се надѣвашъ за сикій свѣтъ снова, кое особни хора не учатъ самъ това що за нихъ требѣва. Ты ще станешъ рабъ подъ царско достоинство, ако те овладѣватъ страсти и мчатъ. Съ какѣва е повече мѣчно на единъ господарь да ги овладава и да имъ се не покорава! Деснина що става за да възблагодаришъ твои страсти, преврѣчава имъ привлекательность, най бѣдственна и най повредителна. Тѣа праватъ да привѣгнѣватъ други чловѣцы, при предметы отстъпителны и непостоянны, но пристигватъ да ги приносятъ на нхны князи; и приносятъ тѣа страсти дори до предъ престолъ нхенъ. Тѣа страсти праватъ сичко нещю що сакатъ: смыслисе прочее да управлявашъ добрѣ твои желанія: смыслисе че си положенъ (тѣренъ) во едно позорище (панайръ сирциски) много-свѣтло и блистательно въ зрѣніе (гледанѣ) на сички народы свѣтски, обыколенъ отъ прозрачни гледанѣта, кои проходаатъ дори до наша сердечна утроба. И не брой че тѣа слава да ти направи нѣкоа благодать и сила: да си братокъ и милостивъ, каквото е самш Богъ; да си раздѣменъ въ невѣрность; истиненъ во искренность: прави добры работы, кои желашъ да поворотъ за тебе, и да не ти е досадно ако да ти разсѣждаватъ нѣкоа правдина. Любовъ твои покорницы що иже иматъ за тебе, таа ирети е хранитель и чватель най вѣренъ; удостойсе да те общатъ. Каква е и да е твоа сила що ще да имашъ, твои людѣ срце не иматъ всегда свокодно. Радѣвайсе за тѣхно благополучіе; защото то само може да те направи да си участливъ и главенъ. — Слѣдѣва.

КОВАРНОВОДІЕНІЕ.

Каспаръ Ѡсеръ.

(Вижь на 156, 162, и 177 стран.)

Рекохъмѣ веке, че Каспаръ Ѡсеръ како беше направилъ доволны успѣхи въ Германскій азыкъ, старашесе да опише самъ своей жи-
вотѣ; това, како стана тѣсно, Фирли въ бѣ-
да свое живеніе той несчастный момокъ,
защото, на това время и въроатно се виж-
да за да се възврати и пресѣче това реченно
намѣреніе (нїетъ), нѣкой непознанны чело-
вѣкъ совзе намѣреніе, на 17-й Октомвріа,
1829, да го укріе съ коварство (скахпеликъ)
въ домъ учителя негова Дшмера. Но от-
бѣгна тогава отъ своя смерть съ съ една
малка рана, понеже обаче немаше още свое
снажно крѣпко и постоенно, подтвржденіе,
но слабо, много время пострада отъ таа
малка рана.

Слѣдователно Англичъ Графъ станопъ
пріа Каспара да го чѣва и да го учи, и за-
веде го во Анспахъ градъ, гдѣто го предаде
на единъ наставникъ и учитель при него
да сѣди, и той да има за Каспара секакво
попеченіе и грѣжа. Имаше обаче намѣреніе
той Графъ станопъ да го испроводи во
Англіа, гдѣто щеше да е совершеннъ свобо-
денъ отъ коварнодѣеніе. И наистина онъ
страхъ, що имаше много время отъ каквото
го нараниха во Виртембергъ, виждашесе че
беше исчезналъ отъ него доволно, како
посѣде нѣколко години миренъ во Анспахъ.
Но онъ скршшии неприателъ неговъ чѣ-
ваше още время и снова негово зло намѣ-
реніе. Како отваждаше Каспаръ отъ свое
училище сѣтрина на 14-й Декемвріа, 1833,
нѣкой иностранецъ (шванція) человекъ, за-
гърнатъ съ съ една голема горна дрѣха, при-
ближисе при него съ причина (съ съ себепъ)
че има нещо дослословно да му извѣсти и
каже. Каспаръ го не послуша тогава, зашто
бѣрзаше тогава да пристигне на обѣдъ
(рѣчокъ); но обѣща му се послѣ по пладни-
на да се ставатъ въ палатска градина. И
отъ истина такова безуміе направи, што
да не каже никомъ, нито да попыта учите-
ла си, нито нѣкого дръгого, отиде да се
стави съ тогова незнаема человекъ; той
иностранецъ измакна некаквы хартии кои
имаше подъ онаа си горна голема дрѣха, кои,
како ги пригледваше Каспаръ, уведе го бли-
зѣ при сърце му съ съ единъ остръ ножъ, що

го имаше въ себеси скрштъ, и веднага бѣга.
И Каспаръ себа може да се върне во онаа
кѣша гдѣто сѣдеше; но дръго повече не може
да покаже самъ пристигна да изрече тѣа
пресѣченны рѣчи: градина палатска—коше-
лекъ (кесе)—Узъ—гровъ. Онъ учитель и
наставникъ, що имаше за него попеченіе и
грѣжа, испроводи градски воины на онъ
гровъ называемъ Узенъ въ палатска гради-
на, гдѣто не намѣриха дръго, самъ единъ
малакъ кашелекъ, кой имаше нѣколко харти-
ки, слѣдователно написаны: Ѡсеръ може
тѣвде добре да ви каже и защо дойдохъ
тѣва, и кой самъ. Да не прима той (Кас-
паръ) грѣдъ, нека ви кажемъ азъ самъ отъ
гдѣ самъ: доваждамъ отъ—отъ Баварски
предѣлы (границы),—чрезъ рѣка.—Даръ-
воамъ ви и мое има, М. д. Ѡ. споредъ опи-
саніе Каспарово, беше той самый человекъ,
кой щеше и первъ да го утрепа въ Норім-
бергъ. Умре прочее вѣднѣишій Каспаръ Ѡ-
серъ на 17-й Декемвріа ноца отъ тѣа не-
говъ раны при свое сърце и волки; и совсемъ
що Графъ станопъ обѣщаше да даде 5000
Фірринъ за да намѣратъ тогозы коварнодѣ-
ишца, но совсемъ то Каспаровъ животъ и
смерть оставатъ още недокончатни, непо-
знанны и тайни. Въ погребеніе Каспаръ-Ѡсе-
рово, кое стана на 26-й Декемвріа собрасе мно-
го множество народа, побужденъ отъ големо
сожаленіе; че той несчастный момокъ много
беше прелюбезенъ. Учитель му провозгласи
слово надгробное, кое като говореше, воспо-
мена и произнесе онъ послѣшны рѣчи Ка-
спаровы, кой, като го попытаха: дали проща-
ва тѣа неговъ смертоносны неприатели, “Мо-
лихъ Бога,” отвѣща, “да прости сички що
познахъ; азъ личнъ нишо немамъ да про-
щавамъ, понеже никой никогда не ме повреди.

—Изъ сокровищъ полѣзныхъ знаній.

ТУПОГРАФИОННИ ИЗОБРЕТЯТЪЛЪ.

Како изобрѣте Фустъ това ново худо-
жество (занаатъ), напечата доволны книги
таквыа, каквото се продаваха тогана рѣко-
писны книги, и поиска му се да скрше това
новоизобрѣтеніе, и да продава напечатаны
книги тѣа като да са ужъ съ рѣка напи-
саны. Понеже обаче продаваше сватое писа-
ніе н. п. по 5 гроша, а дръги, кои се грѣдѣха
та го препидаха, не имъ поносеше да го

даватъ отъ 50 гроша по долъ, сички хора природноу совзеха големо недоумѣніе, сички се чѣдеха сирѣчь какво така ча той толкъва го съ мала цѣна продава; а още повече се чѣдеха, че въ мало время издаваше и изваждаше за продаванѣ много части книгъ, сирѣчь много томоуе изваждаше, и колкѣто много изваждаше, толкъва повече и съ мала цѣна ги продаваше. Това обаче най повече се чѣдеха че сички неговы книги що продаваше бѣха подокны и приличны една съзъ друга така, што немаха никакво различіе, каквото оныа що ги преписватъ други писатели. Наклеветиха го прочее на правителя (запѣа) и наклопаха както чародѣйца (магесника); и като отидоха да тѣрсятъ въ дома му и да испытатъ, намѣриха много множество отъ тѣа що продаваше книги. Онова червено мастило, свѣтло, съ кое бѣха украшены тѣа книги, учиниха го да е негова крѣвь; пристойноу прочее изрекоха, че има най чекръсти и големи подобности и сходства съзъ преисподны и адобы бѣш. Най послѣ за да го не изгоратъ живъ тогавашни Паріссіане обвинимъ това негово новоизобрѣтенно художество соворноу предъ сичка старѣйшина, коа го освободи отъ това неправедно оклеветаніе и много го предпочте за това негово пречдано изобрѣтеніе тупографійско.

СВАЩЕННИЦЫ, УЧИТЕЛИ, ЖЕНЫ.

Три класове и особства челоуѣчески иматъ най големо вліаніе и най потребно во причастный и словесный животъ: жены, учителя, свашценницы. Во женскій рѣчь препровождаме и преминѣваме нашы первы и най обшчы на нашъ животъ години, въ това разстоаніе у тѣа години придобывае въ нашы дѣшы по первы и по всегдашнопаматны изображенія и паматствованія. Послѣ отъ женскій рѣчь и попеченія прехождаме во учителя и добронаставницы, кои тѣврде много содѣйствѣватъ и спомоществѣватъ на возсказованіе наше и добро наставленіе, понеже совершаватъ и допознаватъ онова, кое оныа жены оставиха недостаточно и несовершенно. Свашценнической же чинъ содѣйствѣва и пользѣва ны по колшей и крайней мѣрѣ отъ перво начало рожденія нашего дори до коней смерти; въ сички ни значи-

тели прикаюченія на нашъ животъ прикѣпѣваме при нихъ; отъ кѣпѣль (крестилница) дори до гробъ, послѣдѣваме ги и имаме отъ нихъ потреба за дѣшевно наставленіе и спасеніе. Колкъва прочее големо нешо состоит и взирае отъ ученіе, или неученіе, отъ добродѣтель или злоба, въ тѣа три класове и особства! Тѣа изображаватъ и праватъ свѣдѣвательный и потомскій родъ челоуѣческой; сички добрыни и злыни въ тѣа три класове колкъ лесно ставатъ вѣчнопаматны! Но колкъ са малкъ оныа народи, въ кои добродѣтель и ученіе изображаватъ и иматъ тѣа класове и особства! а колкъ са повече оныа, междъ кои свашценный чинъ е неученъ, учителя недостойны, и жены совсемъ неучены!

На 36-е лѣто пр. Хр., Римляне имаха кой съзъ Парѣаны въ Месопотамія. Гдѣто се премногоу утѣсниха Римляне, кои, качъ издадоха сичко за свое войнство придобити по частіе, и како немаха веке отъ що да се хунатъ, тѣа тогава вѣдохасе както говеда да пасатъ трава и да прикрататъ свой гладъ. Но това имъ стана по вѣдано и по смертоуносно; зашто, като пдѣха вѣдъ секаква трава и коа знаеха и коа не познаваха, изгѣдѣваха си и умъ и разѣмъ: и само понатіе кое ги занимаваше бѣше то: да ритатъ и да обрацатъ сички каменѣ, що имъ се видѣха предъ очи. Бѣхасе вдали въ това обѣченіе, както во едно многопотребно дѣло: и до толкъва, што сичко онова поле бѣше пѣано и почернело отъ челоуѣцы, навѣденны камъ оная трава, коа ископѣваха, и гдѣто намѣрѣваха каменѣ преносеха ги отъ едно мѣсто на друго. Исто исцѣленіе на това зло друго не бѣше само едно вѣно, но въ такова скѣдано за пдѣнѣ состоаніе и то се не намѣрѣваше. Така тѣа пречдана лѣдѣсть свѣршѣвашесе съзъ смертъ, коа ставаше послѣ по едно влюванѣ немоуно и быстро.

ТРАПЕЗА.

Бачо гледамъ Трапеза съзъ многоразличны глѣта напѣанена, чини ми се че гледамъ помеждъ оныа паницы и сосѣды: отокъ по сички членове челоуѣкъ, оглавица, главоуоліе, и други волѣсти многочисленны, вогнѣзденны и наредены тамъ.

Послѣдованіе на 185-та стр.

Самодержское и зреченіе въ 4-й
Соборъ.

„ Мои желанія се исполниха. Отъ сички благодѣнія съ кои Царь нехесе и земли благоизволи да ме подарѣва перво е онова, кое азъ желалехъ съ съ най голема и тепла ревность да въ видимъ собраны и соединены во единъ сдѣшій разумъ и дѣхъ. Радѣваемсе за това благошастіе; славимъ и благодаримъ Всесилнаго и Всемогущаго Бога. Дано не бы дошелъ противникъ мира да смѣти нашъ миръ и соединеніе. съ помощь Божіа спасителява, катю повѣдихме и истрекихме тѣхъ нечестивы мѣчители, кои бѣха страшни гонители Христіански, дано не бы дерзнулъ прочее нѣкой лѣкавшій и развращенный дѣхъ да се устреми съ лѣкавство, съ съ злодміе, и да е противенъ на наше сватое вѣроисповѣданіе. Говоримъ изъ глубины сердца моего (со все сърце); тѣхъ несогласіа внѣтрянни (внѣтрянни) за церковь Божіа въ мои очи са най вѣдствени, и по зли отъ сички сраженія войнственни. Повѣдители моихъ противникъвъ, азъ се благодарехъ да немамъ дрѣга по голема причина, но самъ да похвалавамъ и увлажывамъ изобрѣтателя моихъ повѣдъ, и да раздѣлимъ заеднъ съ съ васъ моя благодарность и рожбы всѣхъ моихъ благошастливыхъ успѣхъ. Нововидное ваше помеждѣ раздѣленіе погрѣжава ме и фѣрла во една прегорка скорь и печаль. За това въ прочее собрахъ, за да исцѣлиме и очистиме това зло ваше помеждѣ раздѣленіе, кое е най вѣдно и най повредно. Онаа радость цю ми дава ваше присѣтствіе и собраніе нече да стане совершенна и точна, токмъ съ ваше соединеніе сердечно. Слѣжители единомъ Богъ Миротворцъ, направете да возникне междъ васъ той милостивый и любезный дѣхъ и разумъ, кой вы есте длѣжни на дрѣги и на ваши чѣда да вдыхате, и благій примѣръ вые да давате; изгасете сичко всеанно и вкорененно несогласіе; утвердите въ тоа день единъ миръ непрѣмѣнный и утвержденный. Това цю стане едно приношеніе и една къ Богъ благопріятна жертва комъ слѣдѣвате; това цю стане една многоцѣнна дарба на единъ Князь, кой Мъ слѣдѣва заеднъ съ съ васъ. „

Послѣ отъ това самодержско изреченіе, сички старѣйшины порадочно предпостави

сир. всякій свой разумъ и мнѣніе, кои съ долготерпѣніемъ и челоуѣколюбіемъ слѣдша внимателно, и секомъ едно по едно отъѣщаваше съ кротость и благорѣчіе, и най послѣ опредѣли онова, кое намѣриха вси соборно и благословно, и изволи да направятъ това, кое на 26-та стран. въ любословіе рекохме; и издаде съ царско повелѣніе по сичка негова держава соборное православно проповѣданіе за Христіанска вѣра.

На 326-та година, зема в. Кѣнстантинъ Кѣнстантіа сына си деватогодно почти дѣте, и отиде въ Римъ, гдѣто имаше свое семейство, кое беше оставилъ толкъва время. Но това негово тѣмъ пришествіе, послѣ по нѣкоя маловременна радость, коа торжествѣеа и направи за повѣдъ и благошастны неговъ успѣхи, велика и горка печаль и скорь нанесе мѣ; защото огорченъ за нѣкои домашни непостоянства, заповѣда съ велика жестокость и немилосердіе да погѣбатъ Вриспа, сына си, и Фѣста, стопаница си, и дѣкиннѣ сына дѣкиннѣва, кое беше едвამъ дванадесатолѣтно и неповинно смерти дѣте. За това Кѣнстантіново жестоко дѣланіе различни писатели различни причины предпоставяватъ и говорятъ, кои въ това наше повѣствованіе не пользѣва да описѣваме, това самъ може да речеме, че таквѣа безчестни за неговый домъ состоанія раздражиха го прегоркѣ и принѣдиха да направи такова едно жестоко дѣланіе, за кое послѣ прегоркѣ се каеше и плачеше. За таа причина прочее, и по праведно да речеме, катю гледаше во оный градъ Римъ, че сички благоправѣа бѣха се развалили: оная гражданае тогава бѣха се предали на секакво распѣство, дрѣга немаше да види отъ нихъ добродѣтель, точію гозь, свирѣфта, пѣанѣфта развращенни, хоро и пр. и пр. Вдинъ учитель за хоро цю имаше почестъ и заплаца, не можеше да иманито една десаточастица оный цю беше учитель за просвѣщеніе юношеско и градско. За тѣхъ причины сир. и за дрѣги нѣкои, кои самъ той знае о мръзна мѣ той градъ Римъ, и остави го.

На 327-е лѣто, премина вел. Кѣнстантинъ съ съ все свое семейство во Іллурийски и Фракійски мѣста. Тогава испроводи майка си Влена во Іерусалимъ, та намѣри честный крестъ Господень, каквото рекохме на 90-91 и 92 стр. Любословіа. Въ таа година, катю се върна царица Влена изъ Іерусалимъ, поми-

насе на Августъ мѣсѣцъ, во 80-годишній возрастъ. На 328-е лѣто, казвѣтъ че направи в. Кѡн. сраженіа и бои съз Оныа Скулянны, или Готѣш цю бѣха отвадъ Дѣнавъ. Въ тѣа година по колшей части разори многъ капища Ідулски, и направи по секаде да се распространи православна Христіанска вѣра. Оніа противници цю бѣха отваде Дѣнавъ, като прехождѣха честш отъ 250-та година, каквото рекохѣме на 158, и. . . стр. въ Фракіа, Мусіа, Дакіа, Македоніа, Бллада и Асіа, заеднш съз Онова отъ тамш гравимое сокровище и иманѣ, пренесоха изъ тѣа мѣста въ нихни и вѣра Христіанска. Свѣщенници и епископи цю бѣха паднали въ тѣхны рѣчи роби, тѣа ги наставиха на вѣра Христіанска: защото съ нишно големо терпѣніе, съ нишна сладость, съ нихенъ клагонравный животъ, и чѣдеса, цю показвѣха тѣа свѣти дѣца, направиха оніа жестоки хора да возлюбѣтъ и да пріиматъ Христіанско вѣроисповѣданіе. Готѣе въ това время бѣха пріиди св. Вуаггеліе. «Les barbares qui depuis le règne... faisoient de fréquentes incursions... remportoient la foi dans leur pays avec le trésor de l'empire; les prêtres et quelquefois les évêques captifs leur apprennent le nom de Jesus-Christ; et la patience, la douceur, la vie exemplaire, les miracles de ces saints personnages leur faisoient admirer et aimer sa religion. Les Goths avoient reçu l'Evangile» (Baron). Така пріимаха тогава това Христіанско вѣроисповѣданіе во Арменіа, Іберіа, Вѣіопіа и пр. и пр. споредъ многъ писатели виждаше че отъ тѣа година наче в. Кѡнстантинъ да прави своя столица во Вузантъ. Казвѣтъ нѣкои че наче да постави тѣа негова столица въ Трѣада; нѣкои пакъ казвѣтъ че искаше да а направи гдѣто е Халкидонъ или Хрисополь; а нѣкои, че предпочиталъ да а пренесе въ Мусіа, гдѣто е Преслава и говорятъ че ужъ и до днесъ стоатъ тѣа каменѣ цю са были тамш за това придготовени. Но какво и цю да говорятъ то е тѣвно че съ Божіе промышленіе и повелѣніе опредѣлисе и рачи да пренесе тѣа тысящногодна Римска столица отъ Западъ на Востокъ, и да а постави ѣа тѣа мѣста, кои споредъ разтворенный и здравый воздухъ, споредъ морскіи тѣхни расположеніа и пристани рѣдкѡ се намѣрѣватъ по сичка земла. Вѣроатно е отъ истина че рѣка Божіа е была предводителъ, защото такава мѣстоположеніе има той градъ, цюто, ако да бы былъ въ него още толкѣва

народа, колкѣто е сега, можеше да има способность и удобность да го препитава и храни по леснш отъ сички дрѣги мѣста.
Слѣдѣва

БОГАТО ХЪДОЖВСТВО.

Бдинъ лювождръ, называемъ сиромѣхъ Антоній повѣствѣва слѣдимое:

Предъ мало нещѡ като издѣхъ на конѣ запрехсе на Онова мѣсто гдѣто щеше да бѣде общепроданіе (мезатъ). Многъ хора се бѣха тамш собрали; но понеже нѣ бѣше пристигнало още Онова опредѣлено время, разговарѣвахсе оніа собрани хора за тогавашно тѣхно тѣжко и злощастно время, кагато единъ отъ нихъ обѣрнате на единъ благообразный старецъ, и рече мѣ: «И ты, старче Івраамъ, цю мнишъ и цю казвѣашъ? Какво ти се виждѣтъ тѣа зли и тѣжки времена? Не са ли наистина многъ тѣжки и нестерпими даванѣта? Какво можеме да ги посрещнеме и да ги исплатиме? Не можешъ ли да ни дадешъ нѣкое совѣтѣванѣ?», старецъ Івраамъ смислите мало нещѡ, и отговори имъ: «Понежеме пыташъ и сакашъ да познаешъ мой разумъ, казвѣамъ ти краткорѣчнш сир. съз малкѣ рѣчи; защото, споредъ сиромѣха Антонія: На разумны челоуѣцш мало говоренѣ требѣва; и: Отъ дѣмш не се напѣландѣва вретѣще. сички се старчаха да слѣшатъ старца Івраама, кой, като го обыколиха, наче да имъ говори така:

«Любезни пріатели, и добри съсѣдници (комшіи), даноцш са наистина многъ тежки; но можеха да са сносни и легки, ако да кѣха натоварени самш отъ правительство; (запѣчите) но има и дрѣги даноцш, кои са найтежки въ нѣколкоцшна отъ насъ: На примѣръ, на лѣность и нерадѣніе плащаме двойнш; на гордость (фѣдѣдкѣ) тройнш; на глѣдость и несмысленность четверичнш (четворнш); и то е най зло, че отъ тѣа даноцш не може да ны олегчава по крайней мѣрѣ ничѡ това същѡ правительство. Яко слѣшаме обаче совѣтѣванѣ, съществѣва надежда спасительна, сирѣчь отбѣгнѣваме отъ тѣа даноцш; защото, споредъ сиромѣха Антонія: Богъ казѣва на челоуѣка: Помагай ты, ако сакашъ да ти помагамъ и азъ.

«1. Колкѣ шѣхѣме да се плачемѣ, пріатели мои, ако ны нѣкой принѣдеше да мѣ работимѣ по единъ часъ на день! Но не е ли

истина, че помнозина отъ насъ препровождагъ и преминуватъ многѣ повече время совсемъ напразднѣ, въ тщетно и въ неполѣзно дѣло? Лѣнность и нерадѣніе наноси немощи, болѣзни, и пресича на челоуѣка животъ. Лѣнность и нерадѣніе, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній, на челоуѣка е така, както една рѣжа (ржавчина) въ желѣзни неща и пр., кола повече повреждава нежели дѣло; защото, колкѣ повече употреблявашъ единъ ключъ, толкѣва по блистателенъ (блѣскавъ) става. Но ако обвчате животъ счастливъ, казѣва пакъ сиромахъ Антѣнній, устройайте свое си время и жалѣте го; защото съ него се придобыва той. Колкѣ не спаваме повече отъ онъи що ни е природный сонъ! когато заковариме то: Заспала лисица кокошки не лови. Като е пречее наше время едно многопредпочтенно добро, и като го не устройваме и не мариме, споредъ сиромаха Антѣннія, то става полемо распѣство; защото, каквото той казѣва: нѣкое время като изгѣби челоуѣкъ, това обую веке не намѣрѣва; а челоуѣкъ има тѣвде мало и късо время. Подвизайтеся прочее и работете, колкѣто веке можете. Ревностію совершаваме многѣ неща съ малкѣ трѣдѣ.

Въ лѣнность и немареніе, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній, сички работы ставатъ мѣчны; а въ трѣдолюбіе легны и успѣшны. Онъи кой станѣва отъ спаванѣ си къснѣ и залакнѣвае тѣва ондева, догаѣто да се фати за работа, то мракнѣва. Лѣнность пристѣнѣва толкѣва терпѣливъ и кроткъ, што нищета и скѣдостъ не се забавѣватъ да а пристигнатъ; и съ дрѣги рѣчи: привержи напредъ сички свои работы и тласни ги, и не се оставлай да се тласнѣвашъ отъ тѣхъ и да се утѣснѣвашъ; и.

Кой сака иманѣ, умъ и здравіе да придобыва,

Той съ ревность на своя си работа раднѣ отива.

Какво значатъ прочее наши надежды и желанія за по счастливи времена? Времена се преврѣщатъ на добро, когато се нѣе владѣме въ прилѣжно радѣнѣ. Трѣдолюбіе, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній, нема нѣжда и потреба за желанія. Онъи кой се храни съ упованія (наданѣта) и на тѣхъ чека, пристигнѣва да умира, отъ гладъ. Придобыванѣ безъ трѣдѣ не выва. Понеже нематъ нивы, трѣдѣва да употребимъ рѣцѣ си въ

дрѣги работы; защото, споредъ сиромаха Антѣннія, лавка (дѣканъ) и земля нематъ различіе. Секакво хѣдожество (залакѣтъ) и секакво дѣло отдава придобытокъ и честь. Трѣдѣва оваче да радиме съ все сърце за сичко наше дѣло и за сичка ни почесть; а ако ли не, нито нива, нито лавка, нито тѣрговія може да ни помогне да си платиме наши даноцы. Онъи що е трѣдолюбивъ не се кой отъ гладъ. Гладъ стои и чека предъ врата трѣдолюбиваго челоуѣка, но не смѣе да влезне, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній. Не влава така нито даночный собиратель, нито дрѣги зли дѣлѣнны; защото трѣдолюбіе плаща должности, а отчѣаніе и лѣнность умножава ги. Не е нѣжда да намѣрѣвате сокровища, иманѣта сир. закопани, нито богати родницы да вы праватъ наследницы (мирагчи). Упражненіе въ нѣкое дѣло и заниманіе, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній, то е майка и основаніе за сичко благополѣчіе; и, Богъ воздава сичко нещо за пристойно трѣдолюбіе. Богато лѣннѣвшъ челоуѣкъ спава нѣе орете и работете, и ще имате довольно жито, и да продавате; работете на сека минѣта (декика) що именѣваме Днесъ; защото не знаете какви предѣдствія и заpirationѣта ще посрецинете Утре. Днешній день, каквото казѣва сиромахъ Антѣнній, предпочтенъ е отъ утрешній; и пакъ днешно дѣло за утре не го оставлай. Яко сте слѣги, сир. ако слѣгѣвате на нѣкой докѣз господарь, и ако да вы намѣри безъ работа и празднѣ, щѣте да се срамѣвате многѣ; но не сте ли господарѣ на себе си? Срамѣтеся прочее да гледате самы себе си празднѣ и безъ работа, като имате толкѣва должности да исплащате сами на себеси, на свое си семейство, на свое си отечество, и на Царя си. Нека са ваши рѣцѣ коравы отъ честъ работѣнѣ съ ваши ордѣа и съчива; излазете съ ревность во дневны горѣшины и въ нощны мразове и ледове, и не заковарайте онаа пословица, кола казѣва: мачокъ (котка) затворинъ во врецище не фаща мышки. Ваши должности и ваши даноцы, знамъ, многѣ са, послѣдѣва, сир. може и ваша сила (къдрѣтъ) да е малка; съ прилѣжаніе окаче и съ пристойно радѣнѣ непрестанно, големи работы и големи неща свѣршѣватсе. Вода като капнѣва непрестанно провика и камень; оше, мышка совсемъ що е малка, но съ

често грызенѣ пресича дебелы възъа, и малки, но едно по дрѣго чести ударанѣта, прекъснѣватъ дебелы и високи брестове.

‘Но може нѣкой отъ насъ да ми рече: “Не требѣва ли прочее да оставамъ мало нещю празденъ и да си въздышнемъ малкъ?” слышай, повратиме, що казѣва сиромашъ Интѣнній: употреблавай свое си время добре и пристойно, ако сакашъ да имашъ благовременность, удобно сир. время; и не си разсыпѣвай ни единъ часъ, защото не си увѣренъ нито за една минѣта. Като полѣчи человекъ благовременность, сир. праздно и удобно время може да го употреби въ нѣкаква польза. Онъи що е радливъ и прележатель полѣчава некогашъ благовременность, удобно сир. время; а онъи що е лѣнивъ и нерадливъ некогашъ; защото животъ благовременъ, и животъ лѣнивъ, две неща са едно отъ дрѣго совсемъ различни. Мнозина сакатъ да живеатъ безъ трѣдъ съса сама си хитрость и остроуміе, но страдатъ вѣданъ; защото освенъ трѣдолюбіе нищо дрѣго не може да нанесе упокоеніе (раहतъ), довольство (волѣкъ) и честь (ихтикаръ): оніа кои пренебрежаватъ веселье и услажденіа, полѣчаватъ ги по честѣ и благопріятно. Жена като преде вѣдательнѣ и съса ревность има най широка дрѣха; и, като придобъхъ овца и крава, сички ме поздравѣватъ, казѣва сиромашъ Интѣнній.

слѣдѣва.

ОБОЗРѢНІЕ за Старецъ Явраамово Совѣтованіе.

Това совѣтованіе що говори старецъ Явраамъ споредъ сиромаша Интѣннія, може да увѣри секого отъ насъ, кои смесе навъыкнули по болшей части да отдаваме сички наши тщетны надежды и злѣшастіа во времена и приключеніа, а не въ самы себеси. Когато единъ человекъ не употреблава свое си время, и когачо го препровождава и преминѣва на вѣсе и на праздно, тогача и времена да са благополѣчны и добросостоянни, но той е неблагополѣченъ и злѣшастенъ; а когачо знае да употреблава свое си время разѣмно и смысленно, споредъ сиромаша Интѣннія, той тогача и въ несходни времена и зли намѣрѣва благополѣчіе, и добро устроеніе за сички свои си работы и предпріятствіа. То е работа да устрои человекъ себеси не самъ

въ пристойни, но и въ непристойни времена, и въ неблагопріятни приключеніа. Времена ставатъ честѣ непостоянни, а постояннѣ человекъ, като познава добре свое си время, той ги препровождава лесно; защото знае своя работа да свършѣва споредъ тѣхъ: днесъ ако е облачно, а утре става ясно; ноца ако е темно, дена е свѣтло; днесъ ако е бѣра (Фѣрѣдна), утре е тишина. Споредъ время сир. бѣва и работа. Когато познава единъ постояннѣ человекъ да употреблава свое си время благоразѣмно и трѣдолюбивно, той не остава безъ дѣло и безъ занятіе въ нещю полѣзно никакъ, нито въ добро, нито въ несходно и зло время. И така съса всегдашно свое си попеченіе (грѣха), и съ непрестанно радѣнѣ придобѣва сичко нещю ще мѣ е нѣжно и за свой мѣ животъ неотѣжно. Времена и приключеніа оше сначала сѣбѣта такова различно состояние иматъ, а человекъ като има свое си время постоянно, и добре устроено, той тогача се не бои отъ тѣа временни премѣненіа и непостоянства, и не вѣдава свои надежды во времена и приключеніа, но во свое си само и съшо упражненно время, кое ако употреби добре, добро и полѣчава; а ако го не употреби пристойно, не полѣчава: ето тогача несносно и неблагополѣчно время, кое и называеме тежко время. Единъ земедеѣлецъ, като знае да употреблава свое си время разѣмно, и ако не е сходно время за оранѣ, той тогача препровожда свое си время въ дрѣго нѣкое упражненіе и занятіе: приправа и придготѣва сичко нещю що ще мѣ потребе, като стане сходно и пристойно время за оранѣ; занимавасе въ секакви земедеѣльни ордѣа и рокоты, што да мѣ са готови на секай часъ, като мѣ потребатъ. Единъ художникъ (заплатчиа), ако и да не е сходно и способно время за негово дѣло, сир. не се тѣрси съса довольна и пристойна заплата онова що той работи, но той не се отчаюва и да сѣди така празденъ и въ расѣство предаденъ, но препровождава свое си многоцѣбно время въ дрѣги нѣкои полѣзни и въ потребни за свое си художество и дѣло занятіа и упражненіа, кои са многочисленни, и кои, като устрои пристойно, секога мѣ са готови, като мѣ потребатъ на сходно время; и така успѣва и придѣшѣва тѣврѣе добре во свое си художество и работа сичко нещю що мѣ е потребно и нѣжно на

свой си животъ, и тогда рѣдкѣ говори: тяжело время. Единъ лавочникъ (адканціа), раздмента и смыслена, като нема да прави зимаѣ даванѣ (алѣшѣ верѣшѣ), той не презира своя си лавка (адканѣ) и да се вдава во отчааніе и раснѣство, но препровожда свое си время въ такія занятія и упражненія лавочни (адкански), што да не изгуби ни една минута, и да се намѣрѣва вынати. Некога сир. во свое си лавочное дѣло, въ кое, като се намѣрѣва така некога успѣва и полбчара снова, що ради. И така, като чѣла на секо время своя си лавка, и като употреблава благообразно сношеніе съ секого, има добро зимаѣ и даванѣ, и не говори: тяжело время. Единъ благораздмента и хитроуменъ търговецъ не изгубѣва ни една минута отъ свое си время нараздмента: знае си свои работы и упражненія, и така съ способно время сички свои предпріятія и дѣйствія прави, и толкѣва вѣдѣльнѣ, што многождѣ и отъ сонѣ се лиши, самъ да не изгуби свое си надобно время. Единъ художникъ, ако изгуби отъ свое си дѣло единъ часъ, друго не изгубѣва самъ едновременно дѣло; а единъ лавочникъ и единъ търговецъ, ако изгуби една минута отъ свое си надобно и пристойно время, не може да го полбчи многождѣ ни во една цѣла година. За това прочее единъ благораздмента и бодрый за свое дѣло кѣпецъ и лавочникъ отъ сичко друго, за да успѣлѣтъ во свое си дѣло, предпочитатъ свое си время, кое имѣ е многоцѣнно и преполѣзно. Съ такова едно временное и бодрое попеченіе и радѣнѣ глѣдаме вси почти търговцы да успѣватъ во свои си предпріятія, и да пристигатъ болѣе и болѣе въ добро и полѣзно состояніе. И совсемъ шо страдаютъ некогашъ различны убытоцы (зарары), или отъ огонь, или отъ вода, или отъ крадѣцѣ, но съгъ това тѣхно временно и бодро прилѣжаніе многождѣ и тѣ поврежденія посрѣтнаха, и на по големъ успѣхъ пристигнаха, като се во отчааніе не предадоха; защото, споредъ сирмаха интѣнція, Богъ казва на человекъ: помагай, ако сакашъ да ти помогнемъ. Съгъ една рѣчь раздмента, домоправительнѣи (экономическѣи) търговцы съгъ правда, съгъ чѣванѣ нераснѣстно, съгъ свое си временное прилѣжаніе, а наипаче съгъ страхъ Божій, никогда не пристигнаха да говорятъ тяжело время.

Не самъ земледѣлецъ, художникъ, лавочникъ и търговецъ успѣватъ во свое си дѣло и во свое си упражненіе съгъ прилѣжаніе и пристойно радѣнѣ, като знаатъ да употреблатъ свое си время починѣ и благопріятнѣ, но всякій (секій) въ каковъ и да бы былъ чинъ, или высокостепенъ, или малостепенъ, не става лишенъ отъ докрѣ во свое си дѣло успѣхъ, като познава докрѣ свое си пристойно и способно время, сир. кога требѣва да се занимава въ дѣло, кога въ дѣйствіе особно, кога во обще, кога въ домашно и пр. Казѣва една пословица: время за сичко нещо: время за молитна, время за работа, время за обѣдѣванѣ, время за ходѣнѣ, время за сѣденѣ, время за прочитанѣ различны раздмента, время за разговоранѣ, время за веселіе, время за скорѣ, время за празданѣванѣ, время за работенѣ, время за спаванѣ и пр. и пр. Тѣ сички времена, като знае единъ человекъ да ги употреблава споредъ свое си способно и пристойно время, той тогда успѣва тѣврѣе докрѣ во свое си дѣло и во свое си упражненіе, и може тогда да придобѣва благополбчнѣ сичко нещо шо мѣ е нѣжно и потребно за свой животъ; а като ги не употреблава споредъ свое си удобно время, сир. когашо не е время за празданѣванѣ, а той сѣди празденъ и препровожда свое си многоцѣнно время въ разговорки, въ гденѣ, въ пїенѣ и въ различны непотребны неща, тогда рѣдкѣ успѣва во свое си дѣло и дѣйствіе, а некогашъ никаковъ успѣхъ и никаковъ придобѣтокъ не полбчавѣ, и така пристига въ секаква скѣдость. За кол не отдава и не казва че е причина той самъ съгъ свое си неблагоприятно и несмысленно живѣанѣ, но говори: времена са тежки та не можемъ да се поминѣвамъ и не можемъ да си плача свои должности и даноцы. Такова обшкновение имаме вси почти, и не отдаваме причина въ самъ себеси за нѣкои наши тѣетны и нещастны надеждѣ, но говориме: Бдикой си ми е причина за това нещастіе; или споредъ общее обшкновение: тяжело время.

То е истина че некогашъ нѣкои лѣкѣи и вредительни дѣхове навождѣтъ големо препатствіе въ нѣкое дѣло, слѣдственнѣ и големо нещастіе на единъ человекъ, комъ става и голема повреда; но той многождѣ съгъ свое си благоприятно и благораздмента,

заниманіе во свое си дѣло превзидѣ и прескочи таквѣя лѣкѣи и повредительни препатствѣа и коварствѣа, кои ставатъ отъ таквѣя дѣхове. Отъ истина за едно общо благополучіе въ различны народы перка и главна причина е онова правительство, кое ги управлава и подъ своа си власть има: Това е толкъва тѣсно, каквото слонце въ полдень. Но Болгарскій Народъ, за кой се и описѣва това, споредъ сиромѣха Интѣнїа, совѣтованіе, колкѣто за правительна страна на това время може да се поемне щастливъ и благополученъ, и като смѣсли свое си съетсаніе и свой халъ предъ двадесѣтъ най малкъ години, може да се нарече прещастливъ и преблагополученъ; защото помеждѣ сички дръги народы що са подъ това Премѣдро и Человѣколюбиво сегашно Правленіе, радѣвасе и той много трѣдолюбивъ Народъ и има часть въ Неговы равнозаконны милости. Тѣя предрагоценны Царски милости, кои се сподоби да вѣдѣвава той Болгарскій Народъ още отъ время Пресвѣтлѣйшаго и вѣчнопамятнаго Возбразователя Сѣлтанъ-Махмѣда в. сички Болгаре знаатъ, познаватъ и благодарственны въ сичкій свѣтъ проповѣдѣватъ. И не самы тѣи, но сички бездѣшны твари и созданїа, кои се съ Негово благоволеніе возобновиха и направиха свидѣтельствѣватъ и славатъ вѣчнопамятно Негово има. Тѣя предрагоценны Царски милости каквото и прѣчи народи, така и Болгарскій Народъ прензаконильны споредъ равнозаконіе вѣдѣвава още отъ онова время и радѣвасе; а наипаче на днешное Премѣдрѣйшее и Человѣколюбивѣйшее правленіе Милостивѣйшаго и Тенлѣйшаго Предстателя правды, Величайшаго Госѣдара едѣлтанъ-Якѣдѣлъ-Меджида радѣвасе равны со съ прѣчи народы за свое си иманѣ и за свой си трѣдѣ, за кое е и долженъ да въздвигѣва всегда рѣчѣ свои на небеса и да благославѣа дни и лѣта Госѣдарю своему предраги, прѣклаги, и Негова крѣпчайшаа сила отъ всякое непрїательско препатствѣе превосходна, защищающаа всякое упокоеніе своихъ вѣрныхъ людей; и да моли Бога за своего си Застѣпника правды, кой дръгій по щедршй предметъ за свои си попеченїа не желѣе да има толкъва, колкѣто за обща свобода и благополучіе своихъ покорникѣвъ. Бѣго на това Человѣколюбивѣйшее Правленіе, не може никой да се извинѣва за свое си нещастіе и да

казѣва: тежко время, и даноцѣ тежки. То е природно да се вижда мѣтно на Человѣка, като дава свое си имѣніе и како плаща даноцѣ; но нека смѣсли разсѣданъ и благоразѣмнъ че никоа держава на свѣтъ безъ даноцѣ не бына, освѣнь ако живее Человѣкъ въ пѣстѣни безъ причастіе Человѣческо. За тѣя даноцѣ и спаситель нашъ Исѣсъ Хрїстосъ казѣва во свѣтое свое ѣвѣнгельское проповѣданіе: "Воздадите Кѣсарѣва Кѣсарѣви, и Кѣзіа Кѣгови."

Споредъ сиромѣха Интѣнїа, онѣа даноцѣ що се налагатъ отъ Человѣколюбиво Правленіе не са тежки, ако не плащаме на лѣтность и нераденѣ двѣишъ, на гордость трѣишъ, и на глѣпость четѣорнъ. Онова обаче що е истинно со съ всяка свобода, праведно, може да речемъ: че мнозина сиромѣси некакѣо неснисхожденіе въ тѣя даноцѣ страдаютъ междѣ онѣа що са прѣвосходны имѣществѣенны (имовитѣ). Но праведное правленіе, Царско кое е опредѣлено нарочнъ (максѣсъ) за тѣа сама причина отъ Милостивѣйшаго застѣпника правды, и кое има попеченіе всегдашно за таквѣя несходны неща, неще да остави и тѣа сиромѣси да страдаютъ неправды и не сраженїа въ тѣа законны дѣланѣта. Неще да остави така въ презрѣніе сичко нещо кое е и най противно на высочайшаа Царска Вола, и предрагоценнаа самодержска Милость; защото за това и най главное свое попеченіе има, и ката день занимаѣте да устрои секакѣо благомѣчїе вообще за сички свои вѣрны покорницѣ, а най много поведе и особнъ за сички отъ неправды озлоблены люди и сиромѣсы. Стига самъ тѣа да познаватъ добре Благодѣтеля своего, и со съ свое си покорно доношеніе да вѣршѣватъ Негово Человѣколюбиво повелѣніе, кой денѣ ноша непрестаннъ тѣхно благополучіе и упокоеніе желѣе. И стига самъ да помнатъ добре онова, кое сиромѣхъ Интѣнїй совѣтѣва и побѣва. и да познаватъ добре свое си предрагоценное время, кое като употреклаватъ така, каквото казѣва сиромѣхъ Интѣнїй и препровѣдатъ го со съ трѣдолюбїе успѣватъ во сичко, що имѣ е отъ Бога дадено, и отъ Цара промышлено; защото нито е пакъ праведно имѣществѣеннїи Человѣцѣ да се трѣдатъ прензаконнъ и да плащатъ, а неимѣществѣеннїи да развѣтѣватъ на праздно свое си многоцѣнно время и да не плащатъ соразмѣрнъ своа си должность, нито пакъ

жезъ трѣдъ придокытокъ кьва.

“Вогъ и Царь сичко докро даватъ.

Но въ кошара не прикардватъ.”

УЧИЛИЩА за Болгарски момичета.

На 128 страница Люкослова бехе оубъ-
щала, като се уубричъ точниъ за учитель-
ное построение женскагъ пола во Враца, да
описемъ подобниъ какво е, и какво се у-
строй това многопохвално образование Бол-
гарско. Получихъ честь да се известимъ
отъ най богочестивѣйшее лице, кое е и сов-
ственно содѣйствиѣ за това превосходно отъ
сека похвала учреждение. Това учреждение за
да се учи и да има часть въ тая Божествен-
ная и небесная дарба женскій полъ стана
така: Вѣчнопамятная и превлаженная ВУ-
ГЕНИА, майка Богочестивѣйшагъ Епископа
Врацъ Агапіа, родомъ, по нѣкоему ми из-
вѣстїю, отъ Дарданскїа предѣлы, отъ кои
и славный самодержецъ, великій Юстинїанъ
и вдика мѣ Юстинъ происхождатъ. Тая
вѣчнопамятна и блаженная майка Вугенїа,
имаше една служебница мома, родомъ Бол-
гарка отъ Плевенъ, но има сея достопохваль-
ная дѣвица не ми е известно за описание
егъ. Набчи тая жена си служанка (изми-
карка) первъ Греческїи языкъ; послѣ во
това дѣдоха ѿ (тѣхъ ѣдѣоацихъ) да се набчи
славянски (вижда се да е пратена за това
ученѣ или при Калоферскїи монахини: (ка-
лѣгерїцы), или при Самоковскїи). Я тая
отрасль болгарска какъ благообразна и о-
строумна дѣвица со съ тепла и горяца лю-
бовь и со съ усердное прилѣжанїе набчисе та-
ка, што да се удостои да исплани и на
своа си Госпожа благїи желанїа, и на свой
родъ да стане первый предводитель всакїа
благоустройства и образования Народнагъ.
Учредила едно училище въ Плевенъ, и по-
ставила а да учи въ него момичета. По
това послѣ избраха во Враца една за та-
нова когодгодно и челоуѣкополѣзно дѣло
дѣвица, и пратила а въ Плевенъ, гдѣто, ка-
то гдѣ нѣкое довольно время, при онаа
тамошна наставница (дакалица), набчисе
способниъ и препристойниъ. што да се по-
стави какъ свѣтило на свѣщникъ, и да свѣти
(сїае) какъто Дѣница между небесниъ звѣз-
ды, така и та между своегъ си женскеш
пола и рода да сїае. Учредила едно много-

лѣпно училище во Враца, но не ми е вѣсто-
но въ коя година, и поставила а настав-
ница, за да учи въ него дѣвицы (момиче-
та) Врачански. Въ това училище учатъ спо-
редъ онаа писмо цю имамъ въ прешедше в
лѣто, 1845-е, сто и тридесать (130) момиче-
та; а въ Плевненское 90. Успѣватъ Бол-
гарскїи дѣвицы въ тѣхъ две училища преиз-
радни и прехвальниъ. Каквото самъ слышалъ
отъ самослышательны зрители, неказана е
и неописана онаа благодарности, коа има тѣхъ
тамошни жители. като гледатъ и слышатъ
отъ тѣхъ нѣжни и предрагїи дѣвическїи уста
своихъ чадъ да произноса тѣхъ и отъ уста да
говора тѣхъ соборниъ божественни и благоурав-
ни реченїа, вѣроисповѣданїа же и политични;
и да слава тѣхъ соборниъ и представлениъ ве-
личїе воиѣ и тѣхъ женскагъ пола воиѣ зда-
нїа. легка перть имашъ, превлаженная ВУ-
генїе! Мати, богочестивѣйшагъ Епископа
Врацъ Агапіа. Ты, коа си отдала тоа сва-
щенныи и дѣховныи плодъ, тызе, положи
това первое въ твоей родъ божественное и
благоплодное въ челоуѣцѣхъ небесное даро-
ванїе. Ты первая благодѣанїемъ твоимъ по-
каза на свѣтъ въ болгарскїи народъ онаа,
кое въ толкъва вѣкове сильни и крѣпки
не учстроиха; Ты представила основательны
просвѣщенїа Народнагъ поприше, въ кое,
като прїима женскїи полъ прїстойно воспи-
танїе за секакво благоуравїе и за секакви
дѣшеполѣзни и челоуѣкополѣзни умства и
благоуравни обыкновенїа, ще воспитавъ со съ
источникъ благостыни свои си чедо оше отъ
магкїи имъ нокти, и постепенны ще ги на-
ставлява въ сичко добро, кое отъ никого
не се вкоренява во умъ дѣтскїи така осно-
вательны, каквото отъ матерное наставле-
нїе и побченїе временно и прїстойно. Една
майка, като е напоена отъ источникъ про-
свѣщенїа и благоуразмїа, тая топова со-
бразва и украшава когодгодно и челоуѣко-
полѣзны свое си чедо, кое е прїала отъ Бога
както единъ предрагоуѣнныи свой си даръ,
и совершала прїстойны за него сички свои
си матерны должности; зашто най дѣйстви-
тельно и най перво образование народа
челоуѣческагъ состои въ матерное добро
наставленїе, каквото видиме доказательны
во вси просвѣщенны людїе. Блаженная ма-
ти, свашеннагъ плода, ты Божиимъ благо-
воленїемъ, и со съ усердное содѣйствиѣ сына
своегъ, като учреди тыа два вертограда

(красны градины,) и нагѣвъ въ нихъ такія тажденія, кои раждатъ мнощѣнны рожбы и издаватъ прекрасны и благоуханны цвѣтѣе, въ мало время полъчи часть въ наслажденія тѣхни и благоуханія, но по смерти своей всегдашна и вѣчнопамятна имашъ слава и хвала. Это болгарскій отрасли, сѣдственны и болгарскій потомцы, като се упитомѣватъ въ тѣхъ и китатъ вѣчнопамятны, весели ще пѣватъ и ще славатъ великолѣпное има Ваше во весь міръ. Болгарскій Народъ ще Ви е длъженъ вѣчно, за това Ваше благодѣтельно отъ сички благодѣанія превосходство: Народъ, многострадальнѣй, и сначала свѣта отъ таа небеснаа дарка лишены, ще Ви знае и ще Ви познава за первѣйшы свои благодѣтели, и отъ родъ въ родъ за преклагій и челолюбивѣй примѣръ Васъ вѣчнопамятны. Ты первъ, вѣчнопамятнаа дѣше божія, великодѣшiemъ твоимъ поревновала еси и подражала да учредишъ въ твой родъ (женскій полъ) такова божественное дѣло, кое самодержицы великіи съ големъ подвигъ учредила во свой си родъ и народъ. Велика естъ воистиннѣ Ваша благодѣтельна память, и отъ сички похвалы превосходна, блаженнаа майко, богочестивѣйшагъ вѣскопа Врацы Ягапіа, и Преклаженнаа! Легка перстъ имашъ Вазовразительнице болгарска!

Въ тѣа две дѣвическій училища, каквото и за други две взаимни во Враца училища за мъжкѣи дѣца, предстова съ велика ревность богочестивѣйшій вѣскопа Врацы Ягапіа колѣкто за преподаанное въ тѣхъ починно, вѣроисповѣдно и благоправно учение, толкъва и за сичко друго благоустроение: сочинява части отъ свѣтое писаніе и отъ други нравостни списанія изъ Греческо первообразіе, превождатъ ги на болгарскій и преподаватъ ги въ тѣа новобчрежденіи училища. Каквото се вижда, иматъ голема скѣдость за пристоинны учевны книги така, каквато вообще и сичкѣи другѣи болгарскій народъ.

Вышевоспоминаемѣи две новопостроеніи во Враца взаимни училища направихасе и устроаватсе отъ споможеніе Вратчанскихъ родолюбыхъ жителей; а онѣа, едно во Враца, а друго во Плевенъ, що са за момичета, каквото се сначала учредила, така и до днесъ устроаватсе отъ премилостивѣйшагъ Патрона, богочестивѣйшагъ вѣскопа Врат-

чанскагъ Господима Г. Ягапіа въ память вѣчною, блаженнаа матере егъ Госпожи Вугеніи.

Щастливи та отистина Врачанскій жители и преушастливи като се сподобиха да иматъ таковаго Первосвещеника, кои не щадил ни тѣдъ свой ни деньги за просвѣщеніе и образование словеснаа своеа паствы, за коа, по свѣтомъ Вваггелію, и дѣшъ свою полагаеть. Дано бы имали такова щастіе и други области болгарскѣи, и дано бы се сподобили такыа милостивы и челолюбивы благодати отъ такыа блаженны и болгаролюбивы майки, и отъ такыа Патроны и Христолюбивы Первосвещеницы, вѣскопы, свѣщенницы, и прочіи просвѣщенія юношескагъ благодѣтели, кои подарѣватъ и изливатъ своя благодать за просвѣщеніе умно во единъ народъ отъ тока когоданное умопросвѣженіе въ толкъва вѣковѣ лишены и отлѣченъ, но отъ невѣжества облегченъ, признателенъ и преблагодаренъ.

СЛАВЕНСКА ДРЕВНОСТЬ.

Говорихъ довольны въ первый томъ за славенска Древность, но споредъ нейно отъ толкъва многочисленны вѣкове долговременное и многораспространное протаженіе вижда се да сенамѣрѣва така, както единъ още въ пелены младенецъ, сир. какъ едно малко още въ люлька (качель) дѣче. Предпоставихъ вкратцѣ въ первый томъ Любословіа съ доказательство отъ Смира стѣхотворца, отъ Иродота повѣствователя древнагъ, отъ Стравина землеописателя и ѿ прочіи повѣствователи, нѣкои на онова старо время славенски племена въ Фракіа, Мусіа горна и долна, мала скѣшя, Дакіа горна и долна, и въ Македоніа подъ именемъ: скѣшя, Геты, Мусіаны, сарматы, Ягріаны, Трибаллы, Пѣланы и пр. и пр. кои са описани тамъ подробно. Списахъ по сегашна Далматія, Дибрніа и Істріа славенски племена подъ именемъ Далматы, Іллурицы, и при Адриатическо море въ сѣверна Італія Венеты; но освень други многочисленни племена славянскѣи, онѣа що се виждатъ най стари во всемирное повѣствованіе, и най достославни за любопытство подъ именемъ Втрѣры не ги предпоставихъ така каквото и многъ други подъ различни именеванія, кои сѣдствательны, като опишемъ, видещеме. Тѣа

Втрѣресе познаха че са славенски племена отъ тѣхны потомцы, кои, изгнани отъ свои неприатели на Югѣстоко время сѣдеха во Альпійски горы, подъ именемъ Рете, славяне сир., рѣчь преведена отъ Валински писатели, каквото отъ слава, или слово става славяне, така отъ ритонъ, кое значи слово, направлено Рете. И за тѣх Реты потомцы сир. Втрѣрски вси согласнѣ повѣствователи казвхатъ че са славенскій народъ. Свевенъ Шлипа, Истина, и Стефана Вузантійскаго, Титъ-Ливій, кой се е родилъ въ Падова (Пада) на земля словенска, и кой, какъ очевидецъ утверждава твърде добре, и казва, че Горскій словене, Рете сир. иматъ свое происхождение отъ Втрѣры, но не учѣваха нищо дрѣво отъ прежнее Втрѣрско величїе, самъ свой си азкъ. Въто тѣй славнѣй повѣствователь, и какъ единоплеменникъ вѣренъ, утѣрава ны и свидѣтельствва че Втрѣре са славяне. Така казва и Нивѣръ: Рете происхождатъ отъ Втрѣрки; и Стефанъ: Ритол Туррѣовъ εδουο. Валине называха Втрѣрскій народъ: Туррини отъ оный панаиръ що имаха Втрѣре. называемъ: торга-вншій. И тѣх Туррини. или Втрѣре, споредъ свидѣтельство Дионусіа Аликвартіскаго, самы себе си называли са се: Расены, или по правнѣннѣ Рѣсини или Росини, по обыкновеңнѣю премѣненїа о, на вмѣстѣ да рече по, казва: па Рѣски. Тѣх Расены латїне ги называха Etrusci, Hetrusci, или Tusci, за това имъи остана това наименованїе: Втрѣре. Втрѣрїа, сир. Втрѣрска земля во старо время още предъ Римское созданїе распространѣвалася е въ сѣверна Италия на ширина землеопїсна отъ 43-й степенъ; къ Востоку е имала Адриатическо море, правнѣннѣ Адриатско, защото прїима това наименованїе отъ Мѣры, Втрѣрскаго поселенїа, или отъ Мѣры града словенскаго, кой е былъ приморскій и величайшій, и кой обладанъ стана отъ Римляны на 288 пр. Х. къ Западъ е прїстигала дори и до Генова; а къ сѣверъ до Альпійски горы. Втрѣрїа е приключавала на онова время сегашна Флоренція, Тосканїа дори и до Парма. Втрѣрско владѣчество е было най сильно, най преимѣстѣвенно, най учтиво и най предпочтенно отъ сички во Италия дрѣги народы. Втрѣрїа предъ Римское вѣтїе приключаваше многъ народы; междъ кои по знаменнїи са: сабинскій, вѣйнскій, Омврийскій и пр. и пр. каквото и дѣ-

гѣрїйскій, за кои слѣдовательнѣ ще видиме какво са помеждъ си имали свойство и прїличность, какъ единоплеменнїцы. Тѣх Втрѣрскїи народи имали са дванадесать велики градове и поселенїа. Втрѣре, или правнѣннѣ Рѣсини че са были на великїи степенѣ преимѣстѣва виждаде пвнѣш отъ това слѣдимое Наріссїйское изреченїе: "Dans la suite, le sénat ordonna qu'on enverroit tous les ans chez les Etrusques six jeunes Romains tirés de la noblesse pour apprendre exactement de ces peuples tout ce qui regardoit les cérémonies divines et..." За тѣх во Италия славенскїи народы, Втрѣры сир. и пр. кой е люкопѣтенъ може продолжителнѣ да прочети первый томъ повѣствованїа Римскаго, сочиненъ отъ знаменнѣаго писателя Бартольда Георга Нивѣра. Или ако е изданъ огромный трѣвъ Покойнаго Ю. И. Венелїна, за Втрѣрскїи народы имже сочиненъ.

За тѣх старо-славенски племена да совеме единъ человекъ точно понатїе, и да познае тѣхно старо вѣтїе, требва да послѣдѣва въ первое старо-Римское повѣствованїе, и така слѣдственнѣ да види и онїа че са были тогава въ сѣверна Италия, и онїа че са сѣдели по Альпійски горы, и онїа че сасе намѣрѣвали въ тогавашна стара Восточна Германїа, на днешнїи землеопїсны харты Австрїи, Западна Россїи (гдѣто беше Полонїа), Пруссїи, Восточна части сегашна Германїи (гдѣто е Баварїа), Ломбардїи и пр. Въ тѣх области са сѣдели и живели, каквото ще видиме и въ дрѣги преимноги, славенски племена още отъ невоспоминаеми времена подъ свое си особно наименованїе всако племя, но иноплеменнїцы преведоха тѣхно наименованїе на свой си азкъ, каквото видоухме по горе отъ Расены направиха: Tusci; Etrusci, Втрѣры сир.; отъ ритонъ, кое значи: реченно, рѣчь, слово, славно, направиха Реты. Полаки: Полонны Длиннобрады (Длѣгобрады): Ломбарды; Помораны: Вандалы Венды, Винды и пр.; Омры: Омвры; слезоцы или силезцы: Silingua; Велеты: Weltue; сербы: Servi. Servitii, Cervitii, Chervsci; Вараги: Wargiones; Рѣдинскїи Вараги: Van-rudecci; Вильки-лютики (волки лютии): Vilzi-Lutici; Чѣхи (Моравы) Zigi, Sigi, Ziginni; Полѣсаны: Guadi; Койи (Бойны): Boii; Истраны или Истрїицы: Istrii; словены: Slavini, Selavi; Крайнцы: Crani, Cranci; Головиты: Helvetii Ваветы;

Чужаки: Scytae; Козары: Ахатъзаро, хатъзаро, Хаъзаро. Бѣговинцы: Певинци, Повинци; Бѣстраны: Pastanae; Горцы: Дахес; Угличаны или Кѣтинцы преправили на Gutones, Kotensii, а послаѣ Gothi: Готы сир. Така и пр. каквото слѣдственныи ще видиме.

ОГЛАВЛЕНІЕ.

Любезніи читатели, что со Богомъ начнѣва второе изданіе Любословнаго списанія такова, каквото видоухте въ прешедшее и предпрешедшее лѣто на 12 листа отъ Января мѣс. до Марта, кое оттонова не послаѣдѣва до днесь, за да начнѣва по обычаю отъ нова година, отъ Января сир. мѣсца, и за кое, не смнѣваамсе да речемъ, че, ако не повече дрѣго, а то мѣкоа по крайней мѣрѣ междѣ вси за просвѣщеніе рачители полдичите честь и похвала; зашто на това свѣтлѣйшее и премѣро, Гражданско же и Церковно правленіе сподобихтесе да имате и въ часть въ такова едно любопытнѣ и животополезно нещѣ, каквото вси просвѣщенніи людіе подѣ сѣаніемъ слонца правды радѣватсе и иматъ. Това ми даде, любезніи читатели, тепла ревность и преизлишно желаніе да предприемемъ пакъ и да предпоставимъ на ваше смотреніе и призорѣніе онова, кое е отъ Бога вообщѣ на сички челоѣци дано (дано), и кое прави челоѣка полезна и на все мѣрѣ благопріятна.

Мое теплое желаніе за тѣя небесны дарѣ на челоѣка, и мое главное попеченіе и намѣреніе со съ тѣя списанія не е дрѣго, самъ и самъ, колкѣто по возможности моеи, да би предпоставимъ примѣры учтивы, челоѣколюбивы, благопріятны, Богородны и челоѣкопользны; примѣры хѣдожественныи и искѣсны, кои кѣто подражавате и придошватѣ, можете да сте по благополдчии и честни; примѣры за секакви благоѣанія и добротворенія; повѣствованія различни, отъ кои сичко нещѣ що е благонаравно може да собира челоѣкъ така, каквото една трудолюбива пчела отъ различни цѣтѣове (цѣта), и отдава сладчай аа своя ухѣ (медѣ), коа секакво огорченіе увлажжава и преполѣзна на сички е така; зашто повѣствованіе е такова нещѣ както едно зерцало (огледало), въ кое обгледаваме свое си лице, и онова що имаме грозно оправдаваме го, и така благодрѣдни ставаме. Краткорѣчнѣ, мое теплое желаніе, и мое главное попеченіе и намѣреніе

со съ това Повсемѣсачно списаніе е да возможемъ да опишемъ примѣры такѣша, что о дановы могли да въ наставагъ тѣя на сичко благополдчїе и благоѣенствїе; да въ привождатъ на пѣть правъ и благоѣтеленъ; да въ удостоятъ онова, кое би е отъ Бога прекарагъ дано да сте словесни негови созданїа, и да славите величїе егѣ всѣмъ какѣ словесни, а не както безсловесни довицы; да покажете образованіе словесности и учтивости; и най предрагоуѣннѣ въ настошшее да полдичите онова, кое каквото на сички свои покорницы така и вамъ желѣе единъ премилостивѣйшїи и Величайшїи самодержецъ, Великолѣпнѣйшїи свѣтанъ Явѣдѣль - Меджи дѣ, Кой почти кѣтадневнѣ проповѣдѣва въ сичкїи свѣтѣ това Негово Царское предрагоуѣнно желаніе за ваше общѣ благополдчїе и умѣ животоизобрѣтенїа вашегѣ наставленіе и просвѣщеніе. Это, това е мое цѣло намѣреніе и прилѣжаніе: дановы се показали въ усердни и достойни за такѣша многоуѣнныи и отъ сичко дрѣго предпочтенныи Царски милости, и свѣщенныи дарѣ.

Состои прочее на ваша любовь и на ваша ревность и склонность за тѣя преимовитыи и превосходны дарѣ. Ваше прилѣжаніе, ваше радѣнїе, ваша склонность за такѣша любопытни нещѣ може да исполни и Божїе на челоѣка дарованіе, и Царское предрагоуѣнно желаніе всакагѣ благополдчїа и благочинїа. Стига самъ да помни сѣкїи (всакїи) онова що говори старецъ Авраамъ спорѣдъ сиромѣха Иштѣнїа, и да не забовара тѣя слѣдовательна пословица:

„Когѣ и Царь сичко добро даватъ,
Но въ кошара не прикарѣватъ.“

О ГЛАВЛЕНІЕ.

Година или лѣто, 1. Утѣшеніе отъ свѣтѣ писанїе, Пѣть и Матерное вѣанїе, 3. совѣтованїе Феодосїево, 4. Каспаръ Ѧсеръ, и Тѣнографїйскїи изобрѣтатель, 5. свѣщенницы, Учители, Жены, смертоносна трава, и Трапеза, 6. самодержское изреченіе на 5-й сокорѣ, и Вѣнстантїново отъ Римъ преселеніе, 7. Когато хѣдожествѣ, 8. Окозрѣніе за старецъ Авраамово совѣтованїе, 10. Училища за Болгарски момичѣта, 13. славенска Древность, 14. Сѣварленіе, и пословица, 16.

Издатель В. Г. Фѣтїновъ.

Цѣна за 12-тъ мѣсцѣзъ предплащанна.

- 24 Гроша въ Константинополь при Г. Д. Зиса, книгопродавца ереца Хаваръ Ханъ, и при Г. Р. Хпз. Маврида.
- 7 Рѣбли или $1 \frac{3}{4}$ Карбонка во Одесса, при Г. Димитріа Кокоранова.
- 3 Рѣбѣта за Влахо-Богданія: въ Галацъ, при Г. Георгіа Димитріева; въ Браила, при Г. Міхаила Поповича; въ Вѣкѣрещъ, при Г. Прокопіа Баланова.
- 25 Гроша за Болгарія: въ Руссе (Рѣхчѣкъ), при Г. Г. Братіа Х. Пенчовичи; въ Терновъ градъ, при Г. Панагіота Х. Н. Керемитчиоглу; въ Ловечъ, при Г. Герги Донкова; въ Шѣменъ, при Г. Анастасіа Х. Стоянова; въ Вотелъ и Сливенъ, при Г. Добри Желѣскова.
- 25 Гроша за Фракія: во Адрианополь, при Г. Куріака Ставчевича; во Філіппополь, при Г. вѣ Пазарджикъ, при Г. Х. Цѣна Стойовича; въ Самоковъ, при Г. Ніколаа Варастонова.
- 25 Гроша за Македонія: въ Солунъ, при Г. Константина Бкомомона; во Велесъ, при Г. Ангела Х. Петкова Палашовича; въ Кратово, при Г. Ялексіа Фѣд.
- 25 Гроша за Сербія: въ Бѣградъ, при Г. Вуріала Димитріевича.
-